

Föreliggande rapport är en undersökning av vissa biologiska stridsmedel framförallt med hänsyn till uppkomsten av sekundära epidemier.

Tre olika smittämnen, ett virus, en rickettsie och en bakterie, har blivit föremål för en granskning. Gemensamt för dem är att djur, framförallt små däggdjur, uppträder som spridare av sjukdomarna. De smittämnen, som behandlats, orsakar RSSE, Q-feber och tularemi.

RSSE uppträder i vårt land i en mildare form. Det synes mindre sannolikt att detta smittämne skall användas som biologiskt stridsmedel för öppna angrepp. För förtäckta angrepp däremot är det lämpligt. Förekomsten av smittämnet i sydöstra Sverige är det därvid faktor att räkna med, om trupp förläggs inom det infekterade området.

Q-febern finns ännu inte i vårt land. Det är en relativt godartad sjukdom, även om den temporärt sätter de sjuka ur funktion. Smittämnet är lämpat för såväl förtäckta som öppna biologiska angrepp och kan ge upphov till svårbemästrade sekundära epidemier. För öppna angrepp är detta smittämne lämpligt.

Tularemi synes ur många synpunkter vara lämpad för direkta biologiska angrepp. På grund av smittämnets möjlighet att spridas på ett stort antal sätt är riskerna för sekundära epidemier mycket stora. Spridning genom små däggdjur är här viktig. Tularemi finns endemiskt i vårt land i en relativt mild form. Detta innebär även under fredsförhållanden risker ur militär synpunkt, t ex vid fälttjänstövningar inom infekterade områden.